

ώς τη γής. Χωρίς να χάνη καιρό, ο Σαίν-Ωμπέν έσκαρφάλωσε κι' έφτασε ως την αυλινόδογ της καλύβας των Βωτρών.

Ήταν καιρός! Γιατί άμέσως άκούστηκε ή φωνή του 'Ηλία και κάποιου άλλου που τού άπαντούσε.

Όπως τού είλε φανταστή ο Πατριόςος δύο από τους άδελφούς Βωτρών έκαναν τó γυρο τó σπιτιού ψάχνοντας. Τους είλε δ προσκομούν στο δρόμο και νά ξαναγυρίσουν. Εύτυχώς τó πυκνό σκοτάδι τους έμπόδιζε νά τόν δούν. 'Η Ζωή μέσ από τó σπίτι έφώναξε :

— Άφήστε τον παιά... θάφυγε !... θά τά καταφέρω νάν του πώ καμιά ιστορία έγω αύρι !

'Αξάφνα, μέσ από την καλύβα άκούστηκε τώρα ήχησή, ή χοντροή φωνή τής μητέρας των Βωτρών :

— Έμπάτε τώρα μέσα ! Έσείς, όποτε θέλετε μπορείτε νά τόν βρήτε !

'Αφού έβριζαν άλλη μιá μιá ταίρια τριγύρω, οί δύο άδελφοί έμπήκαν σπίτι τους κ' ή πόρτα κλείστηκε.

'Ενώ ο Πατριόςος έτοιμαζόταν νά κατέβη, άκουσε πάλι καθαρά-καθαρά ή φωνή τής γρηάς :

— Μά γιατί, Ζωή σε άκολουθήσε ;

— Έξω γώ ;— άποκρίθηκε ή Ζωή—μά βέβαια θάχη κάποιου αίτια γιά νά θέλν να μου πλέψη αύτή την κάλτσα !

— Για νάν τη δώ !—Έξαμ ή γρηά.

'Ο Πατριόςος ζοίταξε τριγύρω του γιά ν' άνακαλύψη από πού άνέβαινε τόσο καθαρά ή φωνή και άμέσως είλε κοντά του νά φιλιτρώνε λίγο φως. Τά δοκάκια, έπάνω εις τά όποία ήσαν οιχημένα τά άχυρα άπειξαν άσχετά τó έν' άπ' τó άλλο.

'Ο νέος με πολύ μεγάλη προσοχή παραμέρισε τó άχυρο κ' έτσι όχι μόνο άκουσε αλλά και έβλεπε τώρα τί γινόταν μέσα στην καλύβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΗ ΦΡΑΣΗ

'Ο Πατριόςος άναγνώρισε τους δύο άδελφούς Βωτρών, τους άλμπίνους, όπως τούς έλεγαν. Είχαν γυρίσει και καθόντουσαν στο τραπέζι. Είχαν άρχισή να δειπνούν ή σούπα όμως δέν είχε άκόμα σερβιριστή. 'Σως γιατί περίμεναν τόν Ουμπέρ.

'Ενα κρι έβαινε άπάνω στο τραπέζι, ή λάμψη όμοια τού τζακιού, που έβαινε ζωηρά, έφώτιζε πότε-πότε τó άταίσιο πρόσωπο τής μητέρας των Βωτρών— τής γρηάς Μάριμ.

'Η διαβολική λάμψη τής ματιάς τής έκανε ός και τόν Ουμπέρ νά χοληλώνη τó κεφάλι. Τό στόμα τής, πύ τρομερό από τή ματιά τής, έχασε με τó ένα τόν δόντι, ένφ τά μάγουλά τής χρομόνταν πλαδαρά με τίς βαθιές των ρυτίδας.

Με τά κάτσια άκατάστατα μαλλιά τής ή γρηά κινιόταν διαρκώς άπάνω στο κρεβάτι άπ' όπου ποτέ δέν κατέβαινε, γιατί τά πόδια τής ήταν πιασμένα. Είχε πάντα ένα μπαστούνι κοντά τής που τó πετούσε έναντιον των παιδιών τής, όταν νόμιζε ότι τής έφταιγαν. Οί γιοί τής, με πολλή ύπακοή, τής τó ξανάδιναν.

'Η Ζωή δέν άγαπούσε τή μητέρα τής, γιατί τή φοβόταν.

Οί τρεις άδελφοί τή σέβονταν, γιατί τους διηγούνταν τρομερές ιστορίες γιά τά κάτεργα, όπου είχε μείνη τόσο πολύ ο πατέρας τους.

'Όταν ο Πατριόςος έβαλε τó μπι στο άνοιγμα, είλε τή γρηά σκυμένη στην κάλτσα που τής έδειχνε ή Ζωή, και άνεγνώρισε τή μπαλωμένη κάλτσα με τή μεγάλη πατούσα.

Τά δύο κεφάλια, τής Μπόριμ και τής Ζωής, ήσαν κοντά-κοντά και οί δύο άλμπίνοι πταροκοιλούσαν με άγωνία τή σσηνή.

'Υστερα ή Ζωή ξανάβαλε τήν κάλτσα στην σέπη τής, ένφ ή γρηά έλεγε με μιá διαπεραστική φωνή την άκατάληπτη αύτή φράση :

— 'Πονατού νι' 'Οριάν, ος ντό ρουζέ !

'Ο Πατριόςος άνασπιόταν τι νά σημαίνει ή παράξενη αύτή φράση, όταν ή πόρτα άνοιξε και μπήσε ο Ουμπέρ.

Είχε τó καπέλό χωμένο ώς στά μάτια, ένα χοντρό μπαστούνι με ρόζους στο χέρι και φαινόταν πολύ κουρασμένος.

Φορούσε ένα είδος μύτερας που τού έφτανε ως στά γόνατα.

— Καληπέρα, μητέρα ! είπε. Και γυρνώντας στους άδελφούς του πρόσθεσε : 'Ε !... κουνιήθηκε ! 'Αδειάστε μου τίς τσέπες !

Οί δύο άλμπίνοι έβαλαν τίς χερούδες τους κάτω από τó πανωφόρι του κι' έβγαλαν άφθονο κάπνο. ('Ακολουθεί)

ΜΙΖΕΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ, ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ, ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Τό φάρμακο τού Συμβέρτου. «Μέτρα σό γιά μένα !...» 'Αν γύριζαν οί νεκροί άπ' τόν κάτω κόσμο... Τό δοκυματοργόν έλιξίριον «Σμιθ-Τζών». 'Η πονηρία τού 'Αβρόμ.

'Η ώρα εινε δύο μετά τά μεσάνυχτα. Μés στη νυχτερινή ήσυχία χινιάς άξάφνα τó τηλεφώνο. 'Η κινία Χ... πατάγεται από τó κρεβάτι τής και παίρνει τó άκουστικό.

- 'Εμπρός... ποις εινε ;
- Σό είσαι μαμά ;...
- Ναι, Σούζν... Τι τρέχει παιδί μου ; Τι σοφ συμβαίνει τέτοια ώρα ;
- 'Ηούγας, δέν εινε τίποτα... Θά ήθελα μόνο νά μου δώσης μιá συμβουλή : 'Ιδού περ' τίος πρόκειται. 'Ο γιατρός μου'χει δώσει γιά τόν Ουμβέρτο ένα γιατρικό, από τó όποιον τού έχει όρίσει νά παίρνει μιá κονταλιά τής σούπας κάθε δύο ώρες. Τώρα ήθελε ή ώρα που πρέπει νά πάγη τó γιατρικό του... κ' αύτός κοιμάται. βαθείά !... Τι λές, μαμά, νά τόν ξυπνήσω ;...
- Χι... Χι... Κι' από τί πάσχει ο Ουμβέρτος ;
- 'Από... άπηνία !...

Κάποια ήλιωμένη κινία πούλασε από πλεονείδια, κάλεσε τόν γιατρό Ρ... 'Ο γιατρός εξετάζοντας την, τής λέγει νά μεταγή δυνατά, ως τά είκοσι...

'Η άσθενης, γυρίζει τότε πρός την νοσοκόμη τής, και τής λέει :

— Μέτοχος σό, ος παρακαλώ, γιά λογαριασμό μου... Αποθάνομαι τόσο εξασθενημένο τόν έαυτό μου...

'Ο καθηγητής κ. Πεάν θεωρείται ένας από τους έξαινότερος γιατρούς τού Παρισιού. Τίς προσέες, ο' ένα οαόνι συζητούσαι γιά τόν πνευματικό. Μιά κινία, τότε, ή δούκοισα ντέ Ρ... έπληρώσε τόν διάσημο γιατρό και τόν ερώτησε :

— Σεις κ. καθηγητά, τί γνώμη έχετε περ' τόν φαντασμάτιον ; Πιστεύετε στην ύπαρξή τους ;...

Σιωπή έπιμολούθησε. 'Όλοι τεντώσαν ταφιά τος γάκοδοντες ή άπάντηση θάδου ή κορυφή αύτή τής έπιστήμης.

— Μά κινία μου, άπρητος χαμογελάστας ο Πεάν, έν έπίστινα, οτά φαντάσματα, άν ήμουν βέβαιος, πός οί νεκροί γυρίζουν από τόν κάτω κόσμο, θά είχα άλλάξει επάγγελμα πρò πολλού !...

'Ενας κίνιος μεσόκοπος, ο όποιος φανέται τρομερά εξασθενημένος πλαινέ ο' ένα φαριμαγείο.

— Πόσω από ύπερκόπωση, νευροσθένεια, γενική εξάντληση, δέν αισθάνομαι τέλος διότιον καλά τόν έαυτό μου, λέει σόν φαρμακοποιό. Θά ήθελα νά μου δώσετε κανένα τσικουαί τó όποιον...

— 'Εχω ό,τι σάς χρειάζεται ! λέει ο φαρμακοποιός. Θά σάς δώσω μιá μπιούλια «'Ελιξίριου Σμιθ-Τζών». Θά παίρνετε τρία κοχλιάκια τής σούπας την ήμερα, και πρò τού τέλους τής έβδομάδος θά έχετε γίνει έντελώς άλλος άνθρωπος. 'Η μπιούλια κοστίζει πέντε φράγκα !

— 'Α, όχι !... ειπερ ο άρρωστος. Δέ θέλω αύτό τó φάρμακο.

— Τι λέτε, καλέ ! 'Ακούστε με μένα... τó «'Ελιξίριου Σμιθ-Τζών» εινε ό,τι σάς χρειάζεται. 'Όιος ο' ιατρικός κόσμος τó ανιστά !

— Σας πιστεύω, μά... Θά προτιμήσω νά μου δώσετε τίποτ' άλλο.

— Σας επαναλαμβάνω ότι ο έλιξίριον αύτό εινε πραγματική παιάκια. Δοκιμάστε και δέν θά μετανοήσετε... 'Αν σάς πωρώξή ή τιμή, έχου με και μικρές μπιούλιες πρός...

— 'Όχι, δέν θέλω !

— Μά, τελοσπάντων, γιά ποιά λόγο καταφέραθε έτσι εναντιον τού έλιξίριου αύτου ;...

Και ο καρκετιικός κίνιος σκύβοντας στάφτι τού φαρμακοποιού :

— 'Ιδού, φίλε μου... Είμαι δ... Σμιθ-Τζών !...

'Ο Μοσκέ και ο 'Αβρόμ εινε ξαπλωμένος στο νοσοκομείο, ος γειτονικά κρεβάτια. 'Εχουν ύποβληθή και οί δύο τους ος ειδική κούρα γιά νά θεραπεύσουν τους ρευματισμούς τους. Κάθε πούτ, ο νοσοκόμος τούς κάνει «μιασάζ» στο πόδι. 'Ενώ όμως ο Μοσκέ συζητάει από τόν πόνο, ο 'Αβρόμ ύφίσταται τó «μιασάζ» με τó χαμόγελο στο στόμα.

— 'Ενα πρσί, μετά την αποχώρηση τού νοσοκόμου, ο Μοσκέ ρωτά τόν σύντροφό του :

— Δέ μου λές, 'Αβρόμ, πός συμβαίνει όποτε έγω νά μέν νά αισθάνομαι τρομερούς πόνας, ος δέ νά ύφίσταμαι με τóση καρτερία τó «μιασάζ» ;...

— 'Απλούστατα, φίλε μου : Δέν είμαι τόσο κουτός όποτε νά δίνω σόν νοσοκόμο τó... άρρ'οσο ποδάρι μου !...

Οί άστυφίλικες ήσαν πάλι σήμερα και ψάζαν στο σπίτι...

